

**UCHWAŁA NR
RADY MIEJSKIEJ W DĄBROWIE GÓRNICZEJ**

z dnia 2023 r.

**w sprawie nadania imienia rondu w ciągu ulicy Legionów Polskich Rondo im. prof. Władysława
Bartoszewskiego**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz.U. z 2023 r., poz. 40 ze zm.), po przeprowadzeniu konsultacji z organizacjami i podmiotami o których mowa w art. 3, ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r., poz. 571) na wniosek Klubu radnych Platforma - Nowoczesna Koalicja Obywatelska

**Rada Miejska w Dąbrowie Górniczej
uchwala:**

§ 1. Nadać rondu w ciągu ulicy Legionów Polskich nazwę „Rondo im. prof. Władysława Bartoszewskiego”.

§ 2. Rondo zlokalizowane jest na działkach ewidencyjnych stanowiących własność gminy i oznaczonych numerami: 7459, 7463, 7489, 8160, obręb Dąbrowa Górnicza I.

§ 3. Położenie ronda w ciągu ulicy Legionów Polskich określa załącznik graficzny do uchwały.

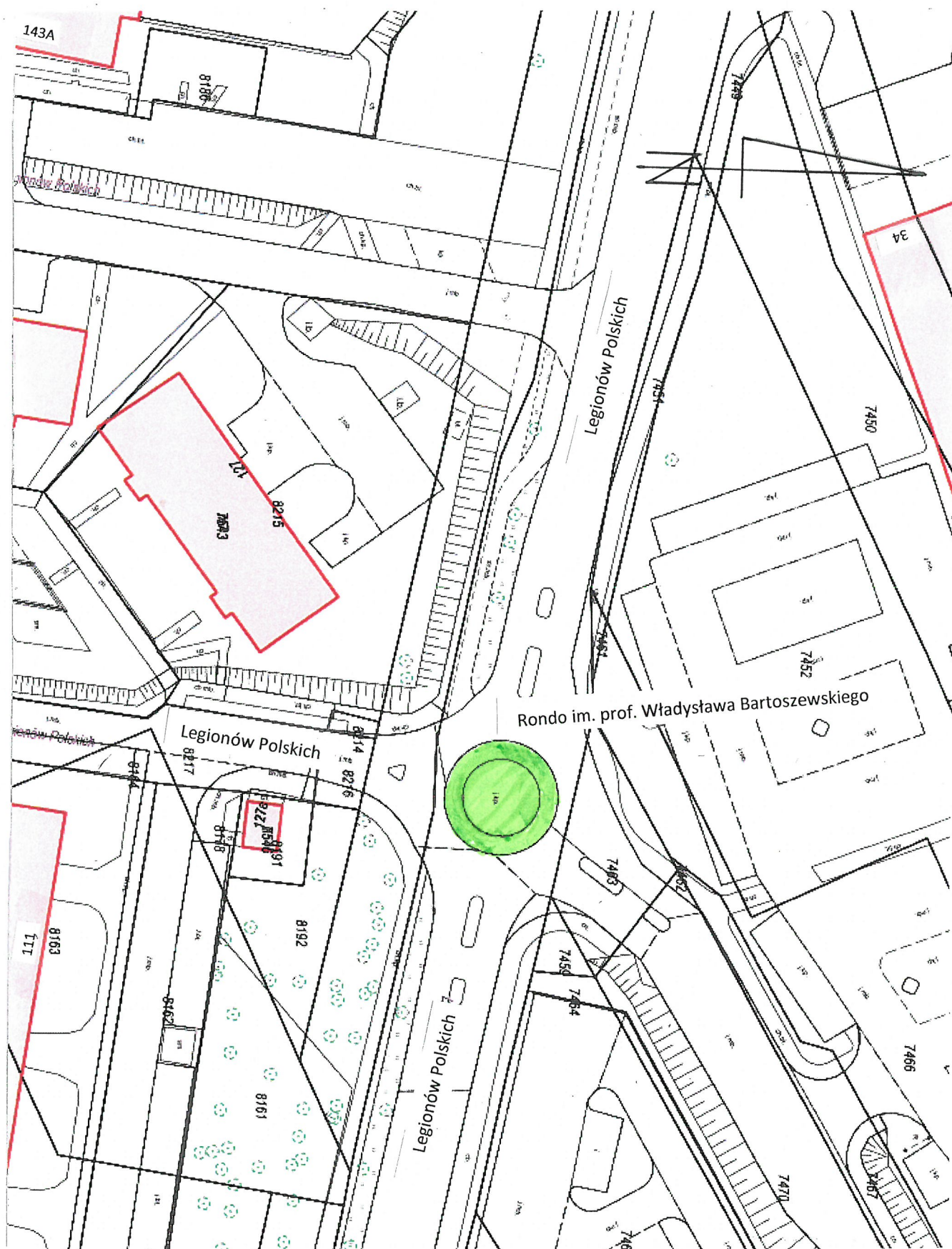
§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Dąbrowa Górnicza.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Dąbrowie Górniczej

Agnieszka Pasternak

Załącznik do uchwały Nr
Rady Miejskiej w Dąbrowie Górniczej
z dnia 2023 r.

Uzasadnienie
do projektu uchwały w sprawie nadania imienia rondu w ciągu ulicy Legionów Polskich Rondo im.
prof. Władysława Bartoszewskiego

Władysław Bartoszewski urodził się 19 lutego 1922 r. w Warszawie. Uczestniczył w cywilnej obronie stolicy we wrześniu 1939 r. Jesienią 1940 r. został zatrzymany w łapance na Żoliborzu i wysłany do obozu koncentracyjnego Auschwitz – Birkenau (nr obozowy 4427). 8 kwietnia 1941 r. zwolniony dzięki staraniom Polskiego Czerwonego Krzyża. Po odzyskaniu wolności włączył się w działalność konspiracyjną. Współpracował ze Związkiem Walki Zbrojnej oraz Frontem Odrodzenia Polski. W sierpniu 1942 r. został żołnierzem Armii Krajowej. Pracował w Biurze Informacji i Propagandy Komendy Głównej AK pod pseudonimem „Teofil”. Od jesieni 1942 r. zaangażowany w działalność Rady Pomocy Żydom „Żegota”. Uczestniczył w Powstaniu Warszawskim, podczas którego redagował „Wiadomości z Miasta i Wiadomości Radiowe”. W uznaniu zasług otrzymał wówczas awans na podporucznika, Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami oraz Krzyż Walecznych. Po upadku powstania wciąż działał w AK, a po jej likwidacji w organizacji „Nie”. W 1946 r. wstąpił do PSL Stanisława Mikołajczyka, jedynej liczącej się partii opozycyjnej wobec komunistów. 15 listopada 1946 r. został aresztowany pod zarzutem szpiegostwa i osadzony w więzieniu. Zwolniony wiosną 1948 r., ponownie aresztowany 14 grudnia 1949 r. i skazany na osiem lat więzienia. W sierpniu 1954 r. ze względu na zły stan zdrowia zwolniony na roczną przerwę w odbywaniu kary. 2 marca 1955 r. Najwyższy Sąd Wojskowy uznał Władysława Bartoszewskiego za niesłusznie skazanego. Po odzyskaniu wolności zajął się działalnością publicystyczną, pisał do tygodnika „Stolica” oraz „Tygodnika Powszechnego”. Kontynuował też studia polonistyczne na Uniwersytecie Warszawskim, podjęte jeszcze w październiku 1941 r. na tajnym Wydziale Humanistycznym UW. Na ręce prof. Juliana Krzyżanowskiego złożył pracę magisterską, ale decyzją rektora został skreślony z listy studentów. 18 kwietnia 1963 r. za pomoc udzielaną Żydom podczas II wojny światowej został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Przez kilka kolejnych miesięcy przebywał w Izraelu, gdzie w imieniu Rady Pomocy Żydom „Żegota” odebrał dyplom Sprawiedliwy wśród narodów świata. Trzy lata później został uhonorowany medalem. W listopadzie 1963 r. nawiązał współpracę z Radiem Wolna Europa. W ciągu kilku kolejnych lat wiele podróżował po krajach Europy Zachodniej, USA i Izraelu, gdzie nawiązywał kontakty z przedstawicielami polskiej emigracji. W związku z działalnością opozycyjną na okres czterech lat (1970 – 1974) został objęty zakazem druku na terenie PRL. W latach 1973 - 1985 wykładał historię najnowszą w I Katedrze Historii Nowożytnej Polski na Wydziale Nauk Humanistycznych KUL. Po wprowadzeniu stanu wojennego został internowany, jako jeden z założycieli Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania przy Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Początkowo przebywał w areszcie w Białoleścu, a następnie w ośrodku internowania w Jaworzu na poligonie drawskim. Dzięki wsparciu krajowego i zagranicznego środowiska intelektualistów został zwolniony wiosną 1982 r. W lipcu 1982 r. wszedł w skład redakcji „Tygodnika Powszechnego”. Kolejne lata to szereg wyjazdów do RFN, gdzie wykładał na uniwersytetach w Monachium i Eichstätt. Od Rządu Bawarii otrzymał wówczas tytuł naukowy profesora. Po upadku komunizmu oddał Polsce nieocenione usługi jako wytrawny dyplomata. W latach 1990 – 1995 pełnił funkcję ambasadora RP w Austrii. Dwukrotnie był też ministrem spraw zagranicznych (od III do XII 1995 r. w rządzie J. Oleksego jako minister prezydencki, powołany przez Lecha Wałęsę, oraz od VI 2000 r. do X 2001 r. w rządzie J. Buzka). W latach 1997 – 2001 pełnił godność senatora IV kadencji. 20 listopada 2007 r. został mianowany sekretarzem stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz pełnomocnikiem premiera Donalda Tuska ds. relacji międzynarodowych. Bogata twórczość piśmiennicza profesora Bartoszewskiego obejmuje ok. 40 książek i blisko 1500 artykułów, publikowanych w kilku językach. Dotyczy ona przede wszystkim zagadnień związanych z historią najnowszą (Powstanie Warszawskie, pomoc Żydom podczas okupacji niemieckiej) oraz dyplomacją. Za wybitne zasługi, których świadectwem pozostaje niezwykle bogaty życiorys, profesor Władysław Bartoszewski został uhonorowany dziesiątkami nagród i odznaczeń. Do najważniejszych należą: Order Orła Białego (1995), Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (nadany przez prezydenta RP na uchodźstwie, Edwarda Raczyńskiego w 1986 r.), Krzyż Orderu Zasługi RFN, papieski Order św. Grzegorza Wielkiego, Wielki Krzyż Zakonu Rycerskiego i Szpitalnego św. Łazarza z Jerozolimy, Wielki Krzyż estońskiego orderu Krzyża Ziemi Maryjnej oraz austriacki Krzyż Honorowy za Naukę i Sztukę I klasy. Władysław Bartoszewski jest ponadto doktorem honoris causa ośmiu uczelni (PUNO w Londynie, Hebrew College w Baltimore, Uniwersytetu Wrocławskiego, Uniwersytetu Filipa w Marburgu, Uniwersytetu Warszawskiego, Uniwersytetu Gdańskiego, KUL oraz Uniwersytetu Opolskiego), a także honorowym

obywatelem: Państwa Izrael, Dolnego Śląska oraz Warszawy, Gdyni, Wrocławia, Gdańska, Szczecina i Sopotu.

Zmarł w Warszawie 24 kwietnia 2015 r.

Upamiętnienie Profesora Władysława Bartoszewskiego w przestrzeni publicznej naszego wspianego Miasta to hołd i wyraz ogromnego szacunku Mieszkańców Dąbrowy Górniczej dla Człowieka o niepokornej inteligencji, która nigdy nie pogodziła się z losem, jaki zgotowały Polsce XX wieczne totalitaryzmy. Droga Profesora Władysława Bartoszewskiego do wolnej Polski prowadziła przez AK, ale też hitlerowskie i komunistyczne więzienia, Uniwersytet Latający i Solidarność.

Klub radnych Platforma - Nowoczesna Koalicja Obywatelska w procedowanym przez Radę Miejską projekcie uchwały wnosi o godne upamiętnienie Pana Profesora Władysława Bartoszewskiego nadając Jego imię rondu w ciągu ulicy Legionów Polskich w Dąbrowie Górniczej.

Cześć i chwała Bohaterom !

Cześć i chwała Panu Profesorowi Władysławowi Bartoszewskiemu za jego wkład w wolną, demokratyczną i europejską Rzeczypospolitą Polską.

Klub radnych Platforma - Nowoczesna Koalicja
Obywatelska

Marek Węgrzynowicz
Robert Witecki
Magdalena Miczko
Piotr Bobrowski